

LBRIS

We know
books

Vavila Popovici

*Jurnal
american*

Copiiilor mei

Colecția CONFLUENȚE
național-internațional

 Editura CARMINIS

SUMAR

Prefață	5
Plecarea spre Statele Unite	7
New York – orașul luminilor și al înălțimilor ...	12
Opera Metropolitană și Muzeul Metropolitan de Artă – comori naționale și internaționale –	51
Orașul Stamford	121
Bisericile – legătura dintre Cer și Pământ	130
Împrejurimile Stamfordului	159
Pădurea – parte din natură	168
Zi de plajă la ocean	176
Seară în centrul orașului	190
Plecarea spre Carolina de Nord	199
Zile de odihnă în Raleigh	206
Parada caselor	213
Altă zi de vizitare a caselor	219
Revederea unei librării	223
Clipe de comunicare	228
Halloween	235
Colegiul Teodorei	240
Frumusețe și tăcere Lacul Lynn în inima pădurii	261

Ultima seară alături de copii	274
Apropierea plecării din Statele Unite	279
Regretul plecării	281
Sosirea în țară (My house is my castle)	288
Pădurea Trivale din orașul meu	294
Ultimele gânduri legate de călătoria făcută	297
Bibliografie	301

și în acest mod, peste tot se detașează elitele, fie ele intelectuale, fie artistice, fie morale, dar și lucrurile interesante, frumoase de cele banale, urâte. Astăzi, mai mult ca oricând, într-o lume degradată, schizofrenică, este necesar să funcționeze acel filtru, pentru revigorare, iar interesul ar trebui să se îndrepte spre manifestările de tip moral.

Să nu uităm spusele lui Schopenhauer: „Când utilul se întinde peste tot, adevărul, binele și frumosul amurgesc.“, și să încercăm să le judecăm în contextul zilelor noastre.

Autoarea

Plecarea spre Statele Unite

25 august 2006

*„Moare câte puțin cine nu călătorește;
Cine nu citește; cine nu ascultă muzică;
Cine nu caută harul din el însuși.“*

Pablo Neruda

Orele 14⁴⁵. București, aeroportul Otopeni. Decolăm. Minunată senzație de desprindere de pământ, de înălțare... Se văd parcele verzi, culturi vârgate, case pitice și noi plutim în infinitul albastru, învăluți în lumina strălucitoare a soarelui... Nori rătăciți ca pânzele unor păianjeni, și aripa dreaptă a avionului planând asemeni aripei unui vultur, într-un zbor lin, zgomotos... Construcțiile, apele par acum niște șiraguri de mărgele răspândite pe trupul verde al pământului.

Avionul își mărește viteza, se înalță. Norii plutesc sub forma unor fuioare de vată, între „pasărea zburătoare“ și pământ. Înaintăm și pâlcuri leneșe glisează pe cerul albastru, rămân în urma noastră; apoi parcă încep să alerge, noi stăm pe loc, ele devin mai numeroase, mai consistente, și pământul nu se mai vede la numai 20 minute de la decolare. Plutim între cerul sublim de

albastru și mantia de nori. Îmi retrag privirea din dreptul ferestrei avionului, închid ochii și recit versurile pe care le-am scris cândva: „Sus – un cer îndepărtat,/ albastru./ Sub mine – un astru./ În mine – universul reflectat./ Infinitul?/ Mister plin de mistere./ Moartea – printre ere./ În mine – infinitul reflectat.”

Revin din starea de reverie, iau câteva reviste din buzunarul amenajat în spătarul scaunului din fața mea, le răsfoiesc, timpul trece foarte repede, avionul traversează o parte a Europei.

Orele 17⁰⁰. Coborâm, coborâm, pasărea își zburățăcește penele aripilor și acestea acționează ca o frână, micșorând viteza. Norii se răresc; dedesubt, vapoaze albe plutesc parcă în apa verde-albastră a oceanului, apa pătrunde îndrăzneț în pământul Olandei și este atât de limpede, încât se vede pământul sub ea. Amsterdamul – Veneția a Nordului Europei!

Ultima oară, călătorind spre Statele Unite, am făcut escală la Paris. Aeroportul Charles de Gaulle mi s-a părut mai complicat, în sensul că trebuie să iei autobuzul pentru a ajunge la terminalul indicat pe bilet. Aeroportul din Amsterdam are o formă geometrică mai simplă, poți merge pe jos sau pe banda rulantă spre poarta inscripționată pe Boarding Pass cu litera alfabetului urmată de o cifră. Porțile sunt inscripționate cu literele alfabetului, de la A la G, apoi fiecare cu câte o cifră, de exemplu : F1... F9. Drumul pe jos de la o poartă la alta durează 3-4 minute.

Găsesc „gate-ul“ de la care mă voi îmbarca pentru zborul peste ocean. Mă așez pe un scaun în așteptare.

Nu am răbdare, încep să circul prin magazinele aeroportului, prin lumea pestriță la port și la vorbă, apoi revin, mă așez lângă un român care și-a conectat laptopul la curentul electric. Mă invită să citim amândoi materialul copiat de pe Google despre Oceanul Atlantic. Întâi văd imaginea nesfârșită a apei și a cerului de deasupra, imagini albastre care se întrepătrund, creând senzația unui albastru infinit. Apoi citim datele despre cele cinci oceane existente (Antarctic, Atlantic, Arctic, Indian și Pacific), Atlanticul fiind al doilea ca mărime, acoperind 20% din suprafața pământului, numele venindu-i din mitologia greacă, însemnând Marea lui Atlas. Terminăm lectura și intrăm în conversație. „Domnul“ este entuziasmat de „scula“ lui, căci așa o numește. Tipul îmi cam displace, dar îmi place computerul lui și mă gândesc că voi ruga copiii să-mi cumpere și mie unul asemănător, întrucât computerul folosit de opt ani, s-a uzat și în curând va ieși din funcție.

Orele 19³⁰. Plecăm din Amsterdam străbătând din nou mantia albă a norilor. Razele soarelui reușesc din când în când să străpungă pâlcurile de nori. Și ne ridicăm din nou deasupra lor, plutim între cer și oceanul acoperit de munții formați din nori strălumiți de soare. Peisaj dumnezeiesc! Și totul ca într-o poveste de dragoste, în care timpul s-a oprit în loc... De ce de dragoste? Fiindcă numai dragostea te poate înălța! Și, gândesc, dincolo de această lumină vizibilă a soarelui trebuie să existe altă lumină, spiritul soarelui, căci despre acea lumină vorbea Iisus, cu ea se identifica spunând: „Eu sunt lumina lumii!“

În curând vom zbura timp de aproximativ șapte ore deasupra Oceanului Atlantic... Ne vom afla la o altitudine de aproape 10 000 de metri și avionul va zbura cu aproximativ 1000 km/h. Admirabil! Harta monitorului arată drumul parcurs între Europa și America. Depășim Marea Britanie, ne îndreptăm spre Islanda.

Un zgomot interior mă face să întorc privirea. Chipuri diferite, rase diferite. Unii mai frumoși, alții mai urâți. Este interesant să privești acest amalgam de chipuri! Dacă am fi toți la fel, nimic nu ne-ar mai crea emoțiile sufletești. Diversitatea acestei lumi fizice și spirituale ne arată că Dumnezeu a dorit să ne facă viața frumoasă și interesantă. Și-apoi, în fiecare dintre noi se află chipul Lui! Creatorul ne-a iubit și ne iubește! La o astfel de altitudine, nu poți să nu reflectezi asupra dumnezeirii... Dar dacă reducerea distanțelor prin mijloacele moderne de transport a favorizat amestecarea noastră în scopul de a ne pregăti pentru întâlnirea cu extraterestrii? Doamne, ce gânduri îmi trec prin cap!

Începem să plutim deasupra imensului Ocean Atlantic. Se servește mâncarea și se comandă băuturile: „Wine, please!“ șoptesc: „Facă-se, Doamne, voia Ta!“

Călătoresc pentru a patra oară în Statele Unite și ca un făcut, și de data aceasta locul îmi este rezervat în dreptul geamului, având aripa avionului imediat în spate, deci pot vedea, în condiții excelente, peisajul ce se desfășoară privirii. Și ziua nu se mai termină și ceasul meu arată orele 22³⁰ – ora României. Senzație statică, acea nemișcare a împărăției norilor de sub noi și aripa

de vultur a avionului... Spațiul și timpul încremenesc. Mă uit la ceas, minutarul totuși se mișcă, minutele, curg...

După aproximativ șapte ore de zbor, timp în care unii au dormit, alții au ascultat muzică purtând căștile pe urechi, alții au privit filme la televizor, aterizăm pe aeroportul John Kenedy din New York. Impactul cu pământul îmi creează o senzație de bine, de siguranță, de relaxare...

Este seară. Trec prin amețitorul vălmășag al chipurilor. Ne rânduim la diferiți vameși, prilej cu care ne și rărim. Se face vama. Sunt întreabată cât vreau să stau, spun două, trei luni și răspunsul meu evaziv o nemulțumește pe vameșă. Cu o vervă zeflemitoare mă întreabă dacă nu cumva vreau să nu mai plec de pe pământul Statelor Unite. Răutate, ironie sau glumă? Nu-mi dau seama, sunt prea obosită. Este tânără, glasul ei înțepă ca un ac... Îi arunc un zâmbet forțat; sunt chiar foarte obosită, de-abia mai stau în picioare și ei îi arde de conversație... Îi răspund precipitat că nu am de gând să rămân, fiindcă am treabă în țara mea. Desigur că m-am gândit la cartea pe care vreau s-o termin, s-o editez până la sfârșitul anului. Doamne ajută!

Las amprente degetelor și mi se pune viza pe pașaport pentru mai mult timp decât am cerut. La ieșire îmi revăd copiii. Dintr-o dată timpul și distanțele își pierd semnificația... Explozia unei clipe de fericire poate egala, cu adevărat, trăirea unei părți mari din viață!

Ne urcăm în mașină și ne îndreptăm spre orașul în care locuiesc copiii – Stamford. Prin parbriz nu deslușesc decât pământul plin de lumini și cerul plin de stele.

New York – orașul luminilor și al înălțimilor

9 septembrie 2006

*„Să ne fie milă de spiritele înfometate,
cum ne e de trupurile nehrănite.
Dacă există ceva mai sfâșietor
decât un trup care se prăpădește
din lipsa de pâine, e un suflet care
se poate stinge din lipsă de lumină.”*

Victor Hugo

Orașul New York dăinuiește de peste 400 de ani. Varietatea populației este imensă; există enclave etnice formate din: englezi, italieni, greci, polonezi, chinezi, evrei, arabi, indieni etc. Romancierul Theodor Dreiser (1871-1945) scria despre New York: „Este atât de puternic, atât de imens, atât de plin de optimism!” Oamenii au venit aici cu tradițiile lor, plini de entuziasm și cu inimile deschise. Clima este continentală umedă, cu veri calde, toamne blânde, lungi și cu ierni reci.

New York City a fost și continuă să fie o sursă bogată de inspirație pentru artă și literatură. Mari pictori, scriitori și poeți s-au afirmat aici, scriind admirativ, dar

uneori arătându-și uimirea față de formele pe care le poate lua viața în acest oraș, precum Edgar Poe care a scris despre ucigașii New Yorkului.

Marele oraș este împărțit în cinci zone: Manhattan, Staten Island, Bronx, Brooklyn și Queens. Manhattan este o insulă între două râuri: Hudson și East River. Râul Hudson separă Manhattan și Bronx de New Jersey, iar East River desparte Manhattan și Bronx de Long Island, adică de Brooklyn și Queens. Podurile sunt cele care fac legătura între diferitele zone ale orașului. Mai există și câteva insule mai mici, printre care Ellis Island, Governors Island, Liberty Island, Roosevelt Island.

Zonele orașului New York

Zi frumoasă de vară târzie. De cu seară copiii mi-au spus că vom pleca devreme de acasă, la New York. I-am rugat să-mi precizeze ce vom vizita și mi-au spus: „Surprise, mom!” „Bine, am zis, surpriză să fie!”

Plecăm din Stamford dimineața, pe autostradă însemnată pe hartă cu numărul 95. Conduce ginerele căruia îi place să conducă mașina și o conduce profesionist. Circulație fluentă. Trece peste râul Harlem, peste podul ce pare că saltă-n văzduh, numit *Willis Avenue Bridge*, inaugurat la sfârșitul secolului XIX și intrăm în nordul Manhattanului.

Willis Avenue Bridge (Podul Willis)

Traversăm o parte din *Harlem*. Privesc clădirile înalte ale Harlemului, cartier renumit, după cum știam eu, din informațiile obținute din țară, ca fiind o aglomerație, un cartier al negrilor și... nu zăresc nici o rufă

întinsă în balcoane. Zâmbesc, mă amuză observația mea banală, dar ea, gândesc, duce la concluzia că și omul sărac trăiește aici civilizată, beneficiază de tehnologia avansată a vremurilor în care trăim. Mă amuză deoarece îmi amintesc de vremurile trecute când nu oricine ieșea din țara noastră socialistă și la întrebarea: „Ce ați văzut interesant...?” adresată unei persoane de sex feminin, ce vizitase Parisul, aceasta ne-a răspuns: „Gogoși, dragilor, gogoși ca la noi în țară!” Eu nu îndrăznisem s-o întreb, deși îmi stătea pe limbă, dacă fusese o metaforă sau un adevăr, dar știu că pe tata l-a amuzat grozav răspunsul. S-a mulțumit și el numai cu râsul. Le spun copiilor și ei îmi răspund că nu trăiesc oameni săraci aici, ci o prosperă clasă de mijloc. Pesemne că

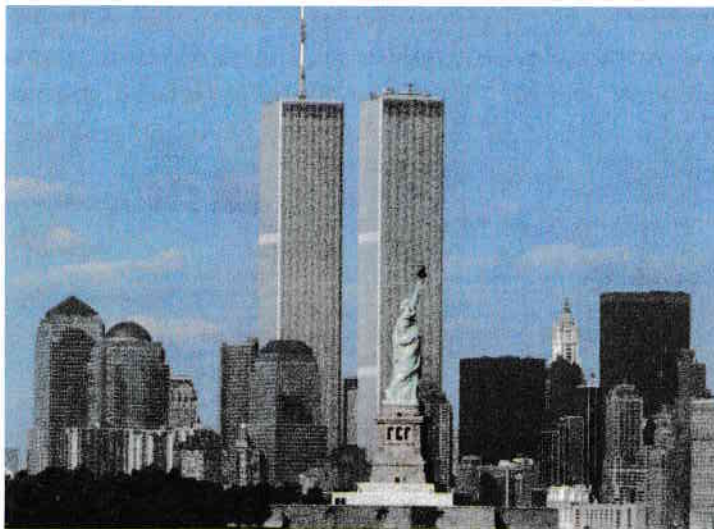

Brooklyn Bridge (Podul Brooklyn)

sunt obsedată de sărăcia din țara noastră și din celelalte țări (foste socialiste), pe care le-am vizitat în anii anteriori. Dragoș îmi spune că sunt multe poduri peste Est River și fluviul Hudson, cu arhitecturi diferite, impresionante. Vase de pasageri și de mărfuri trec liniștite pe sub poduri, în timp ce deasupra trec furtunos mașinile și trenurile care unesc Manhattan cu Brooklyn, de exemplu.

Coborâm pe o autostradă cu mai multe benzi, pe Franklin D. Roosevelt Drive, urmărind unul dintre

malurile *East River*. Intrăm în *Manhattan* – inima New Yorkului – căci așa i se spune, venind dinspre nord spre sud, partea lui sudică fiind cândva locul de intrare al imigranților și acum centrul financiar al întregii lumi. Clădirea care se reliefează pe cerul orașului este *Empire State Building*, emblema New Yorkului, cu acoperișul său piramidal, în trepte. Cândva străluceau și Turnurile gemene, distruse de teroriști la 11 septembrie 2001.

Turnurile gemene existente până în 2001

Ne apare în fața ochilor *Clădirea Sediului Națiunilor Unite (United Nations Headquarters)*. Clădirea sobră, paralelipipedică, cu așa-numita „arhitectură lamelară”, are un colorit deschis, alb cu verde, ferestrele mari strălucind în lumina soarelui.

O privesc și mă gândesc la rolul pe care îl au Națiunile Unite de a se implica în rezolvarea disputelor

În partea dreaptă se vede clădirea sediului Națiunilor Unite, iar în partea stângă Empire State Building

dintre diferitele națiuni, cu privire la legi, dezvoltare economică, progres social și drepturile omului, gășind soluții pentru menținerea păcii și securității internaționale. Important, foarte important!

Trecem prin pasajul subteran al clădirii, ieșim rapid la suprafață. Întreg Cartierul General format dintr-un ansamblu de clădiri, este situat pe First Avenue, între 45th Street și 46th Street. Ne aflăm acum în Midtown (partea de mijloc a orașului). Avem în stânga noastră East River și în dreapta Cartierul General. Ne continuăm drumul făcând un unghi de aproximativ 90 de grade, înscriindu-ne pe o stradă ce leagă F. D. R. Drive cu Broadway. Schimbăm direcția spre nord și trecem pe lângă *Central Park* care se întinde pe o lungime de 4 kilometri, având o suprafață de 340 hectare și constituind 5% din suprafața totală a Manhattanului. Zona de